

ter otroke. Cerkveni moški pevski zbor je zapel ob grobu žalostinko. Rajni naj najvišji Gospodar da večno plačilo v nebesih — preostalih pa naše sožalje!

Razbor pri Slovenjgradcu. Kakor drugod, tako je tudi pri nas gosenica uničila vse zelje. Žalostno gleda kmet poljske pridelke; kar nam še ni uničila v tem letu dvakratna toča, nam je uničila golazen. — Pri ras se tudi JNSarji zelo jezi, ker niso prišli v občinski odbor. Vedo naj brez jeze, da jim je odklenalo za vselej. — Tudi alkohol ima pri nas včasih preveč moči v sebi. Tako je bilo 12. septembra zvečer skoraj uničeno z nožem mlado življenje kolarskega pomočnika. — Naš novi ravnatelj g. Skubic v Uršilnem dvoru je začel s temeljitim popravilom svojega posloja; tako se bo zopet nekoliko poživilo življenje naših najemnikov. — Šolo obveznih otrok imamo 129, ali komaj en razred in eno učno moč; mislimo, da je to edina šola v naši banovini, katera ima toliko otrok za en razred. Poskusili smo že s prošnjami za še en razred, toda dozdaj še brez uspeha.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Vreme je bilo zelo dišavno tudi pri nas. Človek se nadeja srednje-dobre letine, ako pa bi deževalo se v jeseni, pa seveda prav slabe. Med raznimi nevihtami in viharji, ki so šli preko nas, se je tu pa tam prikazala tudi toča, toda, hvala Bogu, ni naredila občutnejše škode. Manjša skupina fantov, mož in deklet se je podala na Malo Gosposnico na romanje na Svete gore s kolesi.

Apače so dobile nov občinski odbor. Dosedanji odbor z županom g. Simenčičem iz Lutvercev — g. Simenčič je bil tretji na listi g. Kolleritscha pri zadnjih volitvah — je bil razrešen in 15. septembra je začel novolimenovani odbor svoje delo. V sedanjih občinskih upravi so sledeči posestniki, gg.: Režonja Franc v Vratnji vasi, Režonja Stefan v Lutvercih, Lovenjak Ivan v Žibercih, Fr. Probst v Zepovcih, Senekovič Franc v Podgorju in Grosman Ivan v Apačah. V odboru je polovica Slovencev in polovica Nemcev. — Župnijska

Pri neredni stolici,
naplhnjenosti črevesja zaradi zagatenja, odvajala naravna

FRANZ - JOSEFOVA
grenčica zaostanke prebave, nakupljene v črevesju. — V zdravniški praksi se uporablja

FRANZ - JOSEFOVA
naravna grenčica s popolnim uspehom pri moških, ženah in tistih pri otrocih.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

cerkev je po neumornem prizadevanju g. župnika v poletnih mesecih dobila prav lepo zunanost. — Dočim so prejšnji mesec umirale same mlajše gospodinjice, je v prvi polovici meseca septembra smrt z izredno naglico pobirala same zelo stare ženske, med drugimi g. Stradner-Kuntner v Žibercih.

Brdo pri Konjicah. Čitamo po časopisih, da delajo tukaj vodovod, tam zopet regulirajo potoke in drugod gradijo ceste, bodisi banovinske bodisi občinske. Naša vas Brdo, ki je samo pol ure oddaljena od trga Konjice, pa je tako rekoč odrezana od ostalega sveta. Lahko rečemo, da nimamo prav za prav nobene ceste, ki bi vezala vas z državno cesto. Je cesta, toda taka, da ne zasluži tega imena. Speljana je tako nerodno, da ni mogoče praznega voza potegniti iz grabna na vrh v vas, kaj šele polnega. Kakšna muka je to za živino in ljudi, si lahko vsak misli. Imamo popravila na poslopijih, ali kako naj pripele kdo voz peska ali opeke na Brdo po takšni cesti, kakor je sedaj. Zato se na tem mestu obračamo na pristojne činitele, zlasti domače, da se z vso resnostjo zavzamejo za zadevo in nam v kratkem speljejo praktično občinsko cesto od državne ceste Golč na Brdo.

Šmartno ob Paki. (Bogat zakonski blagoslov.) V naši župniji živi zakonski par, ki je pred nekaj dnevi dobil osemnajstega otroka, in sicer dečka, zdravega in krepkega. Od tega nenavadno velikega števila je devet dečkov in devet deklic; umrla sta dva, tako da jih živi še šestnajst v mali delavski hiši. Oče je tovarniški delavec, mati pa še prav krepka in zdrava. Ob tem velikem številu otrok imajo le par oralov

zemlje in eno kravico. Najstarejši otroci si že samostojno služijo svoj kruh. — Nehote pride človeku misel, da hoče Bog s takim zakonom poslati krepek opomin vsem tistim zakonskim, ki nočejo poznati namena sv. zakona. Iz časopisov vemo, kakšne ugodnosti dajo razne države zakoncem s več otroci — in pri nas? Morda bi se pa našel kje kak vir, da se podpre takšna družina?!

Peter Rešetar rešetari.

Pijan aparat. Videl sem že pijanega človeka, od vina in od samega navdušenja pijanega, da je dvojno videl. Nisem pa vedel, da se kaj takega tudi fotoaparatom zgodi. In zgodilo se je, kakor nam je pokazalo »Jutro«, ki je objavilo fotografijo zborovanja svojih »mladih«. Ali je bil aparat pijan, ali pa je tako narejen posebej za zborovanja JNS, še nisem prav mogel ugotoviti. Eno ali drugo je zanimivo!

150+0. Na zboru JNS »mladih« je bilo 150 slovenskih naprednih fantov. »Jutro« je pa napisalo 1500. Kdo je neki tista ničla, ki se je tem fantom pridružil? Za najboljšo rešitev te uganke daje Pucelj 1 kg mesa.

Oh ta tiskarski škrt! Ko je bil na Jesenicah in na Viču pri Ljubljani sokolski zlet, je »Ponedeljsko Jutro« pisalo, da je bilo udeležencev na Jesenicah 600, v sprevedu iz Ljubljane na Vič pa 70. Torkovo »Jutro« se je radi premajhne številke silno razjezilo nad »tiskarskim škrtom«, ki da je požrl eno ničlo in mu obljubilo, namreč »škrat«, da ga bo pošteno prišlo za ušesa. Da bi se pa »tiskarski škrt« zopet prikupil JNS gospodom, je takratno »napako« popravil in sedaj prida eno ničlo, ker se mu je zdelo, da je za JNS 150 udeležencev premalo. Glavno je, da je »krivica« popravljena in »škrat« zopet dobro zapisan na višjem mestu!

Vse vrste šampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Res je: pod njim je zija prepad, ki je bil gotovo tako globok, da bi bil lahko dve hiši, eno na drugo, vanj postavil.

Toda poldrugo klaftro daleč od zida sta stala dva mogočna macesna, ki sta jima vrha segala skoraj tako visoko, kakor je bila ta luknja v stolpu. Tri sežnje pod to pa je bil na zidu za palec širok rob, ki se je vil okoli stolpa; semle bi se mogel s peto ujeti.

Najbolj pa se je zamislil, ko je nad luknjo zagledal močno vzdignjen železen obroč; vanj so vtaknili drog, kadar so za kako slovesnost razobesili zastavo.

Ko si je vse ogledal in preudaril to in ono, se je spustil nazaj in zdrknil zopet na tla. Oči so se mu bliskale in obraz mu je žarel od ponosne predrznosti.

Ko bi se rešil verige na rokah, bi mogel uiti. Res, nevarno je! Ali pri cirkusu je marsikdaj še kaj nevarnejšega tvegati.

S tistega roba na zidu skok na macesne — to sanj ni Bog ve kaka reč.

In potem bi bil prost, prost...

Naj pošlje sodnija sto birčev za njim, ne ulovijo ga več. Čez planine pojde, po kozjih stezah, ki jih nihče ne najde, nihče ne zmore. Kak dan — pa bo na Laškem doli, saj pozna deželo in zna po laško. Tam bo na varnem. Ubežal bo sramoti, ne bo moral umreti s tako ničvredno tovarišico, in ne le sramoti bo ubežal, smrti sploh bo ušel...

Tako so se mu podile misli po glavi. Čim bolj se je prejel že vdal v svojo usodo, tem močnejše ga je zdaj prišlo hrepenenje, da bi še živel, da bi bil prost. —

Da, nekako se mora rešiti okovov! Tam na podobnih vrat bo drgnil verigo, dokler je ne prepili.

Da bi le noč že bila!

Pa mu ni bilo treba dolgo čakati; prej ko navadno se je nocoj zmračilo. Črni oblaki so se podili po nebu in oznanjali nevihto. Skozi luknjo pod stropom je videl sevanje in daljno bliskanje; zdaj in zdaj je votlo zagrmelo.

Ali ure so le počasi minevale. Razločno jih je čul vsakokrat, ko je udarilo v bližnji cerkvi. Čela večnost se mu je zdela, preden je katera minula. Dokler ni bilo vse naokoli tiho in mirno, ni smel začeti.

Ko je udarilo devet, so ga zmotili težki koraki, ki so pricoklali navzgor. Ključki so zarožljali. Durci, ki so od zunaj zakrivale zamreženo okence v vratih, so se odprle; v ječo je posvetil medel soj svetilke. Skozi železno omrežje je segla roka in nekaj pomolila, zraven se je oglasil hrapav glas in dejal:

»Moj ljubi gost! Tu imate, da se vam v želodcu pajčevina ne naredi. Nate večerjo!«

Bil je varuh stolpa: orjaški mož, plečat in močen kakor sam Goljat. Saj so ga tudi klicali za Goljata, in po pravici. Bil je dobrodušen možak, ki je imel rad svoje norce.

(Dalje sledi)

gesa Louisa iz Walesa. Pred 20 leti je postal mož žrtev rudniške nesreče s treskavimi plini in je oslepel. Kot invalid je živel posihmal svoje bedno življenje v domačem kottičku. Edina njegova uteha je bila pipa. Tako je tudi neko nedeljo kadil kakor po navadi. Nenadoma pa mu je padla pipa iz ust in ko se je sklonil, da bi jo pobral, se mu je zdelo, da vidi svojo nogo. Od silnega veselja, da zopet vidi, je zavriskal. Zdravniki ne vedo pojasniti tega slučaja. Pravijo pa, da je verjetno, da je invalid z nenadnim pretresom života najbrž razgibal ohromele živce v glavi. Posledica tega je bila, da je spregledal.

Kramapuc. Sedaj smo v hitri dobi. Niti imen ne izgovorimo več v celoti, ker nam to preveč časa vzame. Zato so pri zadnjem zboru »mladih« JNS sklenili, da bodo slovenski del JNS imenovali po Kramerju, Marušiču in Pucu v skrajšani obliki tako, da vzamejo od vsakega prvi zlog in tako dobijo novo ime Kramapuc.

Nerodovitna JNS. Če dobro premislimo, je JNS rodila leta 1933 en milijon mladih, leta 1937 pa samo še 150, pa če bi vzeli še eno ničlo zraven, kakor si »Jutro« želi, bi tudi bilo šele 1500. — Slaba letina!

Jugoslavenske SS čete. Hitlerjevci imajo posebne napadalne čete, ki nosijo označbo SS. Tudi »jugoslovanske« fašisti so dolgo iskali imena, ki bi dali SS označbo. Sedaj se jim je posrečilo pravega najti: SS — ustanovili so Srbsko Stražo. — Ej, malo pozno! Mi že imamo svoj SS — Slovensko Stražo, če že ravno hočete, da se gremo najpreje straže, potem pa boj.

Brez imena. JNS ime je tako zasovraženo, da si ti ljudje že dolgo iščejo novo ime. Nekaj časa so se imenovali Pohorci — pa so pravi Pohorci protestirali zoper zlorabo njihovega poštenega imena. Nato so bili Janezi, tega pa seveda Kranjci niso pustili, ker kranjski Janez je svojebučen in čuva svoje ime. Začeli so se imenovati Naceti, pa tudi ti so se pritožili. Sedaj so trenutno brez imena. Za nezakonske otroke so Slovenci dajali svoj čas ime Pankraciji. Kaj, če bi se tega poslužili, saj so tudi taki nezakonski nepridiprav v družini slovenskega naroda!

Manevri. Manevri so. Perotu gre to v noge, v ušesa! Horakati bi morali pred njim tisoči in milijoni! JNS na manevre! — Toda poziv je bil izdan zaman! Prazne dvorane ne znajo korakati! Meni bi se Pero smililo, če bi ne bil živokovič...

Vodeno leto. Letos imamo pa res vodeno leto, ne le v naravi, ampak tudi v politiki. Zadnji do-

Širite „Slov. gospodarja“!

kaz za to vodenost je dogovor »Udružene opozicije« z Mačkom.

Jugoslovanske gosenice. Gosenice so nam letos zelje požrle. Če bi bile v Jugoslaviji samo te gosenice, bi se jih še nekako otepli. Pa imamo še druge, ki žro nas same, po česnu smrdijo in pri ušesih imajo muštake zavihane in iz Nemčije so k nam prišli...

Zolč se mu je razlil, namreč »Kmetijskemu listu«. Ni še bilo zlepa takega lista, ki bi tako pisal zoper Slovence in katoliško vero kot ta zadnji čas dela »Kmetijski list«. Boste videli, zdaj ga bo pa kmalu vrag vzel, ali pa ga bo Pucelj sam zaklal, ker ga nima več s čim furtrati...

In po svetu? Saj res! Ena vojska je več, in sicer na Sredozemskem morju.

Dva ministra na Prosvetnem taboru v Ptuj.

Nedeljski tabor v Ptuj, na katerem je manifestirala nad desetisočglava množica za enakopravnost z drugimi prosvetnimi organizacijami, je bil obenem tudi veličasten nastop slovenskih fantov in deklet telovadcev, katerim je dovoljena svoboda udejstvovanja. Ravno radi tega je bil na taboru osebno navzoč minister za telesno vzgojo naroda g. dr. Rogič, ki je bil deležen navdušenih pozdravov in obenem tople zahvale slovenskih fantov in deklet, da jim je zagotovil enakopravnost z drugimi telesno-vzgojnimi organizacijami.

Pred taborom

Ptujska slovesnost je pričela že na predvečer v soboto, ko se je vršila po ptujskih ulicah baklada s tremi godbami in sta ji prisostvovala minister dr. Rogič in dr. Krek. Sprevod se je ustavil pred domom botre novega prapora ptujskega prosvetnega društva, gospe Vidičeve, soproge ptujskega okrajnega glavarja, kateri je bila prirejena podoknica.

V nedeljo zjutraj je še bilo vreme toliko naklonjeno, da so se lahko podale ljudske množice na pot v starodavni Ptuj iz Hala, Slovenskih goric ter s Ptujkega in Dravskega polja. Na tabor pa niso prihili samo domačini, celo Ljubljana je poslala 200 udeležencev. Ljubljanski vlak je med potjo pobral vse, ki so bili po železnici namenjeni v ptujsko mesto. Polna sta bila vlaka iz Maribora ter iz Ormoža. Največ ljudi je prišlo peš, na kolesih, z avtobusi, z okrašenimi vozovi in s tovornimi avtomobili.

Za sprejem desetisočernih udeležencev se je odel Ptuj v praznično obleko. Hiše so bile vse v zelenju ter v zastavah.

Sprevod

Na zbirališču pred kolodvorom so se zbrali ob 8.30 vsi oni, kateri so hoteli manifestirati v sprevodu, katerega je lepo uredila četa rediteljev.

Sprevod so otvorili na dosedaj v Ptuj edinstven način trije jezdec. Prvi je imel modro, drugi belo in tretji rdečo srajco in so lepo predstavljali s temi barvami državno zastavo. Za konjeniki voditelji je ponosno jezdilo še 30 tovarišev v narod-

nih nošah in je nosilo več jezdecov državne zastave.

Konjeniki je sledilo 250 kolesarjev na okrašenih kolesih. Korakala je godba iz Konjic, za katero je bila uvrščena krasna skupina 25 praporov in zastav prosvetnih

Minister za telesno vzgojo naroda dr. Rogič

društev ter fantovskih odsekov. Za zastavami je razveselilo številne gledalce 180 malih harmonikarjev v narodnih nošah. Za temi je šla skupina 15 zastav in praporov. Za godbo iz Ptuja so korakali predstavniki fantovskih odsekov in za njimi 200 naših fantov v novih krojih.

Za fanti so se vrstile skupine mož s svojimi župani na čelu in za temi skupina fantov. Za gasilsko godbo je bilo videti razvrščena dekleta, članice dekliških odsekov, pet skupin, vsako od njih v enotnih slikovitih krojih. Deklet v pestrih krojih je bilo 300. Tem so sledile razne skupine fantov, mož, deklet in žena. Skupina mladcev fantovskih odsekov je bila močna 300.

Lepo so povzdignile sprevod tri čete gasilcev z veržejsko godbo. Posebnost za

ptujski tabor so bili veterani od Sv. Maritine, ki so nastopili v sprevodu.

Mogočni sprevod, pri katerem je sodelovalo 5000 ljudi, je s pestrostjo zaključilo 14 s trakovi in z zelenjem okrašenih voz, katerim so sledile ljudske množice.

Sprevod je bil dolg pol ure brez presledkov. Udeleženci so stopali v tri- in štiritopih, ki so bili le malenkostno oddaljeni drug od drugega.

Manifestanti so vzklikali kralju, knezu, namestniku, našim voditeljem in prepevali narodne pesmi.

Izpred kolodvora se je premaknil sprevod proti ptujskemu mestu, kjer so udeleženci posebno navdušeno pozdravljali in vzklikali ministroma dr. Rogiču in dr. M. Kreku, ki sta gledala mogočni sprevod s svojim spremstvom in z drugimi odličniki z okrašenega balkona ptujskega magistrata.

Sprevod se je razvrstil po prostornem Tyrševem trgu za proštjsko cerkvijo. Tamkaj je bil postavljen oltar, za njim velik križ. Na desni strani trga je bil zgrajen velik oder za pevce.

Ko je bila zbrana na obsežnem trgu množica, sta se pojavila pri oltarju ministra dr. Rogič in dr. Krek, ki sta bila deležna dolgotrajnih in viharjih pozdravov,

Služba božja

Navdušeni pozdravi ministroma so ponehali, ko je pristopil k oltarju naš škof dr. Ivan Tomažič ob asistenci ptujskega prošta Greifa in prof. Kolariča. Vladiko so pozdravljali udeleženci z učinkovitim mahanjem z robci.

Pred pričetkom službe božje je blagoslovil škof novi prapor ptujskega prosvetnega društva s Slomšekovo sliko in je spregovoril o pomenu nove zastave minoritske gvardijan g. Mirko Godina.

Med sv. mašo je prepevalo ob spremljevanju ptujske mestne godbe 300 pevcev in pevk pod vodstvom ptujskega organista g. Frasa.

Po sv. evangeliju je imel cerkven govor škof dr. Ivan Tomažič. Pomenljivo je naglasil Jegličovo oporoko, ki je sprostila plaz prosvetnih organizacij čez slovensko zemljo. Dotaknil se je tudi pomena novega prapora ptujskega prosvetnega dru-